

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **J. B.**, bývajúceho v B., zastúpeného advokátom JUDr. Erikom Šablatúrom, so sídlom v Bratislave, Holíčska 13, proti žalovanej **Slovenskej republike**, za ktorú koná **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Pribinova 1, **o zaplatenie 20 000 €**, vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp.zn. 12C 23/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. novembra 2013 sp.zn. 8Co 473/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava V rozsudkom zo 4. októbra 2012, č.k. 12C 23/2012-59 zamietol žalobu a žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Žalobca sa v konaní domáhal voči žalovanej zaplatenia 20 000 € titulom nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“), ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom príslušníkov Policajného zboru Slovenskej republiky. Súd mal za preukázané, že orgány, ktoré rozhodovali v priestupkovom konaní, nepostupovali vždy v súlade s platnými právnymi predpismi, žalobca sa však žalobou nedomáhal konštatovania porušenia práva, ale len náhrady nemajetkovej ujmy, ktorej vznik ani výšku nepreukázal. Z dôvodu neunesenia dôkazného bremena žalobcom ohľadom tvrdení o ujme na svojich právach, preto súd jeho žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a žalovanej ich náhradu nepriznal, pretože si ich neuplatnila. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 26. novembra 2013 sp.zn. 8Co 473/2012 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.) a žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd sa stotožnil

s rozhodnutím súdu prvého stupňa v celom rozsahu, za správne považoval jeho skutkové i právne závery a v celom rozsahu odkázal na jeho odôvodnenie, ktoré považoval za súladné s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. K odvolacím námietkam žalobcu uviedol, že základnými zákonnými predpokladmi pre vznik nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom v zmysle § 3 ods. 1 písm. d/ zákona č. 514/2003 Z.z. sú vznik škody, nesprávny úradný postup a existencia príčinnej súvislosti medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Splnenie týchto predpokladov musí žalobca preukázať, pretože na ňom leží dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno. Keďže žalobca žiadne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení o vzniku nemajetkovej ujmy nenavrhol ani nepredložil, správne súd prvého stupňa žalobu zamietol pre neunesenie dôkazného bremena. Poukaz žalobcu na iný prípad, kde bola priznaná nemajetková ujma, nie je postačujúci, pretože sa ním nedá preukázať aká škoda alebo nemajetková ujma vznikla jemu, v čom spočívala a aká je jej výška. Pokiaľ ide o rozhodnutia vydané v priestupkovom konaní, tieto neboli zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom, preto nie je splnená podmienka pre uplatnenie nároku na náhradu škody podľa § 6 zákona č. 514/2003 Z.z. Súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. nie je oprávnený preskúmavať správnosť a zákonnosť rozhodnutí vydaných v správnom konaní. Z tohto dôvodu boli návrhy žalobcu na vykonanie dôkazov, ktorými mala byť preukázaná nesprávnosť a nezákonnosť týchto rozhodnutí, nadbytočné. Námietku žalobcu o porušení ustanovenia § 129 ods. 1 O.s.p. súdom prvého stupňa považoval za nedôvodnú s poukazom na obsah zápisnice z pojednávania dňa 4. októbra 2012. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.

Uvedený rozsudok odvolacieho súdu napadol dovolaním žalobca (ďalej aj „dovolateľ“). Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 241 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p. (účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom). Odňatie možnosti konať pred súdom videl dovolateľ v tom, že okresný súd nevykonal ním navrhované dôkazy na preukázanie protiprávneho konania príslušníkov PZ, v dôsledku čoho nemohol byť správne zistený skutkový stav veci. Navyše tento svoj postup súd v rozhodnutí v rozpore s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. neodôvodnil. Nesúhlasil so závermi odvolacieho súdu, ktorý považoval postup okresného súdu za súladný s § 129 ods. 1 O.s.p. na podklade zápisnice z pojednávania zo dňa 4. októbra 2012, pretože na tomto pojednávaní boli jeho návrhy na doplnenie dokazovania zamietnuté. Rozhodnutie odvolacieho súdu považoval za nepreskúmateľné, pretože odvolací súd sa nevysporiadal s jeho odvolacou argumentáciou

týkajúcou sa nevykonania dokazovania pred okresným súdom. Požadoval, aby súdy prejednali jeho žalobu tak, ako v prípade A. ml. Z týchto dôvodov navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie okresnému súdu. Podaním z 10. júla 2014 žalobca navrhol vykonanie dokazovania listinami, ktoré nebolo možné predložiť v konaní pred súdmi nižších stupňov.

Žalovaná sa k dovolaniu žalobcu nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1.januárom 2015, pretože dovolanie bolo podané pred týmto dátumom)] po zistení, že dovolanie podala včas oprávnená osoba (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovoláním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok dovolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané.

Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p, ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. ale nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Žalobca procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. netvrdil a ich existenciu nezistil ani dovolací súd. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Žalobca v dovolaní výslovne namietal vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ktorá mala spočívať v tom, že okresný súd nevykonal ním navrhované dôkazy, nezistil správne skutkový stav veci a jeho rozhodnutie ako aj rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné.

Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je taký nesprávny, procesné ustanovenia porušujúci postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a v konaní uplatňovať (realizovať)

procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Ide najmä o právo predniesť (doplniť, či doplňovať) návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom (svedkom) a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj § 101 ods. 1, § 117 ods. 1, § 123, § 118 ods.1, § 126 ods. 3, § 131, § 211, § 215 O.s.p.).

Po preskúmaní obsahu spisu dovolací súd nezistil žiadne porušenie procesných predpisov zo strany súdov nižšieho stupňa, ktorým by došlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom. Dovolateľ svoju argumentáciu o existencii vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. nezaložil na tvrdení, že súdy mu odňali, či upreli niektoré z jeho procesných oprávnení priznaných mu občianskym súdnym poriadkom, ale namietal vady súvisiace s dokazovaním, ktoré podľa ustálenej judikatúry najvyššieho súdu nie sú považované za odňatie možnosti konať pred súdom.

Dokazovanie je časť občianskeho súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nemožno vyvodiť, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné podľa § 237 písm. f/ O.s.p. (viď R 125/1999). Nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok (len) neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), ktorá však zakladá tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p. (viď R 37/1993 a niektoré ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011). Tzv. iná procesná vada (v § 237 O.s.p. neuvedená) je síce relevantným dovolacím dôvodom (§ 241

ods. 2 písm. b/ O.s.p.), úspešne však môže byť uplatnená iba v procesne prípustnom dovolaní, čo však nie je prípad tejto prejednávanej veci.

Dovolací súd nezistil ani existenciu dôvodu prípustnosti dovolania, ktorý mal spočívať v nedodržaní procesného postupu vyplývajúceho z ustanovenia § 129 ods. 1 a 2 O.s.p. okresným súdom v priebehu konania. Zamietnutie návrhu na doplnenie dokazovania nie je porušením citovaného ustanovenia, ktoré určuje procesné pravidlá postupu súdu pri vykonaní dokazovania listinou. Podľa citovaného ustanovenia sa dôkaz listinou v rámci pojednávania vykoná tak, že predseda senátu buď listinu prečíta alebo oznámi účastníkom konania jej obsah. Spôsob vykonania dôkazu musí byť zaznamenaný v zápisnici o pojednávaní. Z obsahu zápisnice o pojednávaní pred okresným súdom dňa 4. októbra 2012 (viď č.l. 57 spisu) vyplýva, že okresný súd pri dokazovaní listinou postupoval v súlade s citovaným ustanovením, keď účastníkov oboznámil s obsahom písomných listinných dôkazov založených v spise (viď č.l. 58 spisu) a následne im vytvoril priestor, aby sa k vykonanému dokazovaniu vyjadrili (§ 123 O.s.p.), čo aj urobili. Ako už bolo vyššie uvedené je vecou súdu, aby sám posúdil, ktorý dôkaz navrhovaný účastníkom vykoná a ktorý je pre rozhodnutie vo veci irelevantný (§ 120 ods.1 O.s.p.). Samotným zamietnutím návrhu na dokazovanie totiž nedochádza k odňatiu žiadneho procesného práva účastníka. Rozhodnutie o zamietnutí návrhu na dokazovanie má charakter rozhodnutia, ktorým sa upravuje vedenie konania a nemusí obsahovať odôvodnenie (§ 169 ods. 2 O.s.p.). Podľa obsahu zápisnice z pojednávania okresný súd zamietnutie návrhov na ďalšie dokazovanie odôvodnil.

K návrhom dovolateľa na doplnenie dokazovania listinami, ktoré nebolo možné predložiť v priebehu súdneho konania, dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že občianske súdne konanie je ovládané tzv. koncentračnou zásadou, ktorá spočíva v tom, že žalobca musí predložiť a označiť všetky dôkazy pred tým, ako súd prvého stupňa vyhlási dokazovanie za skončené (§ 120 ods. 4 O.s.p.), na dôkazy predložené neskôr už nemôže prihliadať. Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvého stupňa s výnimkami ustanovenými v § 213 ods. 2 až 7 O.s.p. Vykonanie dokazovania je v rámci dovolacieho konania zo zákona vylúčené (§ 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.), dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Ťažisko dokazovania je v konaní na súde prvého stupňa; skutkové závery tohto súdu je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým

účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 ods. 3 až 5 O.s.p.). Navyše dôkazy predložené žalobcom sú s dátumom neskorším ako samotné rozhodnutie odvolacieho súdu, pričom pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia (§ 154 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p.), a preto sú tieto dôkazy z hľadiska posúdenia veci irelevantné.

Pokiaľ žalobca namieta, že postup súdu v procese zisťovania skutkových podkladov pre rozhodnutie nebol správny, dovolací súd uvádza, že v prípade neúplnosti alebo nesprávnosti skutkových zistení a skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. (obdobne tiež R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Ak k tejto nesprávnosti v niektorom súdnom konaní dôjde, nezakladá procesnú vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p.

Neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení môže prípadne viesť k tzv. inej procesnej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.); vadu takej povahy ale možno úspešne uplatniť iba v procesne prípustnom dovolaní (o tento prípad ale v danej veci nejde). Sama tzv. iná vada prípustnosť dovolania nezakladá.

K námietke nepreskúmateľnosti (t.j. nedostatku v odôvodnení) rozhodnutí súdov nižšieho stupňa, ktorou žalobca odôvodnil prípustnosť svojho dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., dovolací súd odkazuje na stanovisko, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu 3. decembra 2015 a je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie : „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

S poukazom na citované stanovisko je vada nepreskúmateľnosti rozhodnutia namietaná dovolateľom považovaná za tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ktorá ako už bolo vyššie uvedené je relevantným dovolacím dôvodom avšak v súlade

s konštantnou judikatúrou najvyššieho súdu (pozri napr. sp.zn. 3 MCdo 16/2008 a 6 Cdo 84/2010, 5 MCdo 10/2010, 3 Cdo 166/2012, 4 Cdo 107/2011) prípustnosť dovolania nezakladá.

Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch môže nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., a to napríklad vtedy, ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížia k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabikh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009). Po preskúmaní spisu dovolací súd nezistil, že by v prejednáwanej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p., ktorý by bol dôvodom pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016.

Potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvého stupňa) spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p., a obsahuje vysvetlenie všetkých dôvodov, ktoré boli v prejednáwanej veci pre posúdenie žalobného nároku podstatné. Odôvodnenie napadnutých rozhodnutí zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia (uvádza skutkový stav, ktorý považovali sudy za rozhodujúci, stanoviská procesných strán k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, z ktorých vyvodili svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení). Odvolací súd postupoval v súlade s § 219 ods. 2 O.s.p., v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa, pričom doplnil aj ďalšie úvahy a dôvody, pre ktoré toto rozhodnutie potvrdil.

Námietka dovolateľa vo vzťahu k nedostatkom odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu ako aj súdu prvého stupňa nebola dôvodná. Dovolací súd zdôrazňuje, že za vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a rovnako

neznamená ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Napokon sa žalobca v dovolaní dovoľával rovnakého posúdenia veci a rozhodnutia súdu ako v inej obdobnej veci. Táto námietka obsahovo spadá pod námietku nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), ktorá však nezakladá procesnú prípustnosť dovolania (viď R 54/2012 a tiež niektoré ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napr. rozhodnutie z 29. júna 2010 sp.zn. 1 Cdo 62/2010, z 29. novembra 2010 sp.zn. 2 Cdo 97/2010, z 9. júna 2011 sp.zn. 3 Cdo 53/2011, z 24. mája 2011 sp.zn. 4 Cdo 68/2011, z 23. júna 2011 sp.zn. 6 Cdo 41/2011) a preto sa ňou dovolací súd nemohol zaoberať.

Keďže v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené, najvyšší súd dovolanie žalobcu v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému tento opravný prostriedok nie je prípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky jej však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože si ich neuplatnila (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 13. apríla 2016

JUDr. Helena Haukvitzová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová

